

Зайчата і Свиня

Наталя Забіла

Стояла в лісі біла хатка
Поміж дубів та ялівців,
І там жили малі зайчатка —
Аж вісім жвавих стрибунців.

З братів найстарший був Стрибайчик,
Меткий та чималий на зріст.
А наймолодший, втішний зайчик,
Був Побігайко Куций Хвіст.

Такий веселий, дуже милий,
Всіх бавив сміхом голосним,
І всі брати його любили
І піклувалися за ним.

У хатці завжди гарно й чисто —
Зайчата скрізь наводять лад:
І стіл, і лави — все на місці,
Ще й вісім ліжечок у ряд.

* * *

Був день осінній, непогідний,
А в хаті, в тиші і теплі,
Борщу поїсти в час обідній
Зібрались зайчики малі.

Стук-стук у двері!..
— Хто там? — Свинка!
Блукаю в лісі цілий день...
Промокла під дощем щетинка...
Пустіть погрітися лишень!

— Заходь, будь ласка! — З холоднечі
Впустили зайчики Свиню.
Вона зайшла, скоріш до печі,
Сідає ближче до вогню,

Ще й повела уважно писком
І чує — борщ у казані...
— А може, хоч маленьку миску
Борщу насиплете й мені?

— Будь ласка! Просим, люба госте! —
Залізла Свинка враз на піл,
Підсунулась до столу просто
Й поклала ратиці на стіл.

Схопила миску Свинка наша
Та як почне усе трощить:
І борщ, і галушки, і кашу,
Їсть — аж за вухами лящить!

Зайчата дивляться тривожно,
Як вмиє зникає їх обід.
А гостя каже: — Жити можна!
Я вже наїлася як слід.

Тепер би ще любенько й радо
Лягти поспати в цей куток...
Давайте ж ковдри й простирадла,
Та ще й побільше подушок!

— Беріть в усіх, та не в малого! —
Насміливсь мовить старший брат.
А Свинка як рикне на нього:
— Давай негайно кожен шмат!

І тут вона усі зайчачі
І ковдри, й подушки стягла,
Вляглась на припічку гарячим,
Стулила очі й захропла.

Стоять розгублені зайчата:
— До чого ж це воно веде?..
— Невже ж терпіти та мовчати?
І що нам їсти? Й спати де?!

А Свинка враз розкрила очі

Та як розсердиться й гукне:
— Що за розмови серед ночі?!
Геть з хати!.. Не будіть мене!

Зайчата від цього страшила
Скоріш у двері, за поріг!..
А дощ періщить що є сили,
І вітрюган збиває з ніг.

Мов потемнішав світ навколо!..
Заплакав навіть старший брат,
А Побігайко плаче вголос,
І сльози котяться, як град.

Тремтять замерзлі зайченята —
Невже ж загинуть привелось?!
Коли це з хатці йде рогатий
Господар лісу — дужий Лось.

— Що тут, — питає, — з вами сталось?
Розповідайте все як слід!
— Та, бач, до нас Свиня забралась,
Поїла зразу наш обід.

Постелі відняла всі чисто...
Прогнала нас під дощ, у двір!..
— Ех ви, нещасні, беззахисні! —
Всміхнувся їм могутній звір.

Та як зайшов до хати хвацько,
Та як загримав на Свиню!
Аж загуло в печі зненацька,
Ще й іскри приснули з вогню!

Свиня й прокинутись не встигла,
Як покотилась геть у двір!
Мерщій світ за очі забігла
І не верталася з тих пір.

А зайченята стали жити
У теплій хатці, як колись.

Та тільки знали, з ким дружити,
Й нахаб нечемних стереглись!